

"SINT - HELENAKERKHOF"

Zoals het gebruikelijk was in ons land in de vorige eeuwen werden ook te Knokke de doden begraven inde gewijde grond rond de dorpskerk, vandaar dat de begraafplaats het "kerkhof" genoemd werd.

Om hygiënische redenen werd in de 20e eeuw door de overheid bij de gemeentebesturen steeds meer aangedrongen de begraafplaatsen uit de kern van de gemeenten te verwijderen. Bij het aanleggen van de nieuwe rustplaats voor de doden diende dan ook met meerdere verplichtingen, door de wet opgelegd, rekening gehouden te worden. Er werd trouwens een minimum afstand bepaald waarop een begraafplaats van de bewoonde huizen diende verwijderd te zijn. Het aanleggen van een nieuw "kerkhof" had echter in de vorige eeuw in vele gemeenten moeilijkheden teweeggebracht. De inwoners hielden eraan dat hun afgestorvenen begraven werden in de hof van de dorpskerk. De moeilijkheden welke zich te Brugge voordeden in de 19e eeuw zijn algemeen gekend. Het ging zelfs zover dat er 's nachts door familieleden lijken opnieuw opgegraven werden op de nieuwe begraafplaats te Assebroek (Steenbrugge) en in 't geheim weer begraven werden rond de st.-Salvatorskerk.

Het gemeentebestuur van Knokke kocht in de twintiger jaren, gevolgaan het feit dat er praktisch geen plaats meer was om te begraven op het kerkhof rond de Margarethakerk, een stuk achteruitgelegen grond in de Deklerckstraat (voorheen Polderweg).

De nieuwe begraafplaats voorzien van een inrijlaan en de gebruikelijke "lijkhekkens" en van een dodenhuisje werd netjes ingericht en op 7 november 1929 had de eerste teraardebestelling er plaats. Het was een algemeen gebruik in Vlaanderen (alhoewel niet officieel) dat een nieuwe begraafplaats genoemd werd naar de patroonheilige van de eerst begraven persoon. Alzo kwam te Knokke het "Sint-Helenakerkhof" tot stand.

Op 5 november 1929 overleed alhier VANHOUTTE Helena (39 jaar oud), echtgenote van De Ruyter Adolphus, en zoals hoger gezegd werd haar stoffelijk overschot als eerste op 7/11/1929 ten grave gedragen op de nieuwe begraafplaats te Knokke.

Vóór de tweede wereldoorlog hoorde men door meerdere Knokkenaren de nieuwe begraafplaats met de naam "Sint-Helenakerkhof" noemen. Wij konden nergens achterhalen of deze naam officieel door het gemeentebestuur zou aangenomen zijn, zodat wij de mening toegedaan zijn, dat deze benaming gevolg aan traditie uit de volksmond ontsprongen is. Na de tweede wereldoorlog hoorde men eerder zelden nog spreken over het "Sint-Helenakerkhof", men sprak eerder van het kerkhof achter "Boerjans". Met lede ogen hebben onze inwoners moeten toezien dat er thans voor hun afgestorvenen ook op het "St.-Helenakerkhof" geen plaats meer is. Er worden alleen nog bijzettingen gedaan in bestaande grafkelders. Sinds 1929 tot op heden werden er meer dan 4.000 overledenen aldaar begraven. Graag zagen wij de naam "Sint-Helenabegraafplaats" aanbrengen bij de ingang, maar wie zorgt daarvoor?